

Una reunió felïç

VISCA EL SISTEMA

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRIPTOR

☞ Diumenge passat vaig tenir el gust d'assistir a un concert que realment es podia qualificar d'únic (però esperem que no d'irrepetible). Es tractava d'una sessió del cicle de música per a còblla que l'Auditori i la Còblla Sant Jordi - Ciutat de Barcelona duen a terme i que ha donat alegries ben considerables tant als *connaisseurs* del gènere com als que hi som profans. Una d'aquestes alegries són els concerts anomenats La Còblla Convida, en què, com el títol indica, la Sant Jordi comparteix escenari amb altres artistes. El convidat d'aquest diumenge va ser Pascal Comelade, i em poden ben creure que la cosa va valer la pena.

☞ Còblla i Comelade podia semblar, en principi, una *combinazzia* insòlita i de difícil digestió, però el resultat va ser un plaer i una festassa. El repertori consistia en una selecció de peces dels últims discos de Comelade (que, per a l'ocasió, va comparèixer en format de trio, acompanyat del guitarrista Ivan Martínez i del políinstrumentista Pep Pasqual), brillantment arranjades per a còblla per Bernat Castillejo. Vam tenir ocasió de comprovar que les composicions, sempre aparentment tan fràgils, de Comelade -una mena d'Erik Satie passat pel punk, si és que Satie ja no era prou punk en si mateix- s'adaptaven de meravella a la robustesa i la potència d'una còblla de primer nivell, que temes ben coneguts com *O gran paralelo*, *Patafisiska polska* o *Sense el resó del dring* es multiplicaven per si mateixos gràcies a la imponent sonoritat que se'ls havia imprès, i que el fiscorn i la tenora s'entenen la mar de bé amb altres instruments com el piano de joquina o la regadora: el bon humor va ser la pauta, i tampoc no hi va faltar una molt reglamentària *Sardana dels desemparats*, composta pel mateix Comelade, que va calmar la síndrome d'abstinència del sector més ortodox del públic.

☞ I es va demostrar, una vegada més i per si encara cal (que cal), que la música de còblla no és cap compartiment estanc condemnat a la naftalina i la nostàlgia, sinó un llenguatge musical tan viu, i ple de possibilitats com qualsevol altre, obert a tot tipus de tractament i que només exigeix una condició, la mateixa que qualsevol pràctica artística: a saber, que l'artista tingui talent. Convé recordar-ho, perquè el prejudici contra la música de còblla encara pesa damunt massa conciutadans, com convé tornar a explicar (perquè molta gent no ho sap) que ja el 1924 Igor Stravinsky va quedar absolutament fascinat per la còblla i per la música de Juli Garreta ("La tenora és l'instrument que més s'assembla a la veu humana", va afirmar, admirat). I sembla raonable pensar que el que va ser bo per a Stravinsky encara pot ser-ho també per a nosaltres.

☞ Pascal Comelade i la Còblla Sant Jordi no en tenen cap dubte, i en van fer una demostració proverbial diumenge a l'Auditori. Ara, com deia més amunt, seria gran cosa que el tema no quedés aquí i que la cita s'anés repetint: a la Fira Mediterrània de Manresa, per exemple?

L'escola abonyegada

ROSA ESTOPÀ
JORDI PLANELLA

R. ESTOPÀ, PROFESSORA DE LA UFF
J. PLANELLA, PROFESSOR DE LA UOC

El president Mas ens ha repetit durant els últims mesos que vol fer pujar el nivell dels escolars del nostre país. Però aquesta idea tan lloable, i amb la qual tots podem estar d'acord, no es correspon amb les darreres decisions que s'han pres des de la conselleria d'Educació del govern tripartit: un regal per acabar l'any 2010! Ens referim als famosos bonys, que en l'argot pedagògic signifiquen afegir un grup més de P-3 als que ja existeixen en una escola. Amb aquesta fórmula abonyegada, una escola que sigui d'una línia començarà el curs vinent amb dues línies a P-3 i arrossegat aquest grup fins que els alumnes arribin a sisè de primària. Si l'escola té dues línies, llavors passarà a tenir tres grups, és a dir, 75 nens i nenes de tres anys.

L'entrellat de la qüestió és el següent: a) És pedagògicament desitjable? Es pot assegurar el mateix rendiment escolar? Es pot seguir el mateix model educatiu amb 75 nens que amb 25? I b) Cap escola vol un bony i, per tant, cal tenir uns criteris ben definits i marcats sobre el centre escolar on s'adjudica un d'aquests bonys per causar-hi els mínims danys possibles.

No cal insistir gaire en el fet que no pot ser pedagògicament desitjable abonyegar cursos i grups en cap escola, i menys en els centres escolars que disposen de projectes específics i innovadors des del punt de vista pedagògic. Per exemple, això passa en escoles on el que es fa és trencar amb els grups estancs de P-3 i P-4, barrejant-los per treballar millor: així s'aconsegueix la cooperació entre nens i nenes de 3 i 4 anys per oferir diferents mirades i maneres d'estar a l'escola.

Barrejar 25 alumnes de P-3 i de P-4 en un grup aporta múltiples perspectives de millora en els processos d'aprenentatge i de creixement personal de les nenes i dels nens. L'increment desmesurat (1 25 nens i nenes més de cop, tot i l'increment exponencial de mes-

tres, són moltes criatures) no és un bon aliat del rendiment acadèmic. Molts factors ajuden a comprendre el que estem dient, però, entre altres, caldrà pensar en la dificultat de coordinar grups massa amplis de professionals i també amb la impossibilitat que els infants avancin segons les seves capacitats sense l'existència de barreres cronològiques marcades per l'edat.

La segona qüestió encara és més flagrant: pocs dies abans que comencin les preinscripcions escolars, totes les escoles del país creuen els dits perquè no els caigui el regal del bony.

I és que col·locar tres línies, per exemple, en una escola que, per les necessitats del seu entorn, només en necessita dues, fa que els nens i les nenes que hi assisteixin siguin d'altres barris i zones escolars (moltes vegades realment allunyats de l'escola) i que els desplaçaments s'hagin de fer, en molts indrets, en automòbil, de manera que aquest fenomen implica, sovint, vint-i-cinc cotxes més intentant estacionar en un carrer que, ja de per si, està més que saturat.

ELS GESTORS PÚBLICS
DE L'ENSENYANÇA AFEGEIXEN
GRUPS ESCOLARS A PARTIR DE
CRITERIS GRISOS I ALLUNYATS
DEL MÓN PEDAGÒGIC

Sembla clar que l'escola dels bonys només és un model vàlid per als gestors de l'ensenyament, que la majoria de vegades adjudiquen aquest pedaç amb uns criteris grisos i totalment allunyats dels criteris pedagògics. Només per posar un exemple ben actual, l'escola Annexa-Joan Puigbert de Girona va rebre un bony fa uns anys que es va acabar convertint en una segona línia. Aquesta línia nova va fer que els espais i els recursos de l'escola Annexa-Joan Puigbert fossin insuficients i que s'hagués de lluitar per aconseguir un edifici ampliat. Aquest curs escolar 2010-2011 han acabat les obres i per fi els alumnes tornen a tenir l'espai que es mereixen. Tot just el curs vinent els alumnes d'aquell primer bony arribaran a sisè. Segurament, per celebrar que aquests estudiants abonyegats han acabat l'educació primària, als gestors educatius no se'ls acudeix res més original que proposar, a la mateixa escola, un tercer bony per a l'any vinent. I encara més greu: resulta que aquesta escola acaba d'iniciar un projecte -que només algunes escoles privades com el Montessori duen a terme- que consisteix a barrejar proporcionalment alumnes de P-3 i P-4.

Els resultats d'aquesta estratègia fins ara són immillorables. Altres països fa temps que experimenten aquest tipus d'agrupament escolar amb altes taxes d'èxit contrastades.

Així doncs, si l'aplicació d'aquest bony no s'atura, un projecte innovador a l'escola pública s'estroncarà un cop més... Per què ho fan els gestors de l'ensenyament? Se'ns acudeixen diferents possibilitats: incompetència, desconeixement, ganes de no fer progressar l'escola pública, i un llarg etcètera.

És veritat que en l'època de canvis radicals que ens ha tocat viure no és possible pensar en la construcció de nous centres educatius, però als que funcionen i tenen idees innovadores, potents, creatives i positives no els hem de posar més entrebanes.

ARIANNE FASSER

